

Antennás, kinyithatós, lecsúszthatós, analóg, pixeles, kicsi, de inkább nagy. Az első telefonjaink annyira a szürkeállományunkba égtek, hogy könnyű volt feleleveníteni a velük töltött időt és emlékeket.

Sokan, főleg a mai technikát elnézve, nevezhetnék bunkófonnak, az akkor oly megbecsült mobilt, holott akkor mindenkinek a szeme fénye volt a kemény pénzen beszerezett maroktelefon.

Amikor a férj jobban tudja...

Csak arra emlékszem, hogy 2001-et írtunk, és a születnapom vészesen közeledett. Nem az foglalkoztatott, hogy hány zöldellő tavaszt értem már meg, sokkal inkább, hogy lesz meglepetés vagy sem. Hát volt... az akkori páromtól, 22 évesen megkaptam első mobilomat.

Nem volt ugyan okos, mármint a telefon, de annál bájosabb. Cukik voltak a gombjai, a csengőhangja, na meg az a játék is rendesen lekötött. Slussz-passz, ennyi emlékem van róla.

Hogy milyen gyártmányú és típusú volt, az már szerintem a második nap elveszett a női agytekervények útvesztőiben. Tegnap mégis megpróbáltam felidézni legalább a formáját. Sőt a google-t is segítségül hívtam, semmi. Miközben hangosan szitkozódok, okos telefonjába mélyedve megszólal Férj: Siemens A40. Uramisten, és tényleg... Pedig százból száz esetben Feleség vágja ki csípőből, mit kapott Férj az előző csajaitól, na de a technikai kérdések, kérem, egészen más dimenzióba helyezik ezt a kérdést.

Eszembe jutott viszont az akkori naplóm. Fellapozva mélyet sóhajtok: az igazán fontos dolgokkal mégis csak én tudok elszámolni. Mielőtt utoljára nyomtam meg a piros gombot, kiírtam az összes romantikus sms-t belőle. Akarom mondani, az összest, amit Férj küldött nekem.

Féltéglával csengetni

Az első mobilomat valamikor X-XI. osztályos koromban kaptam. Ez 1998-1999-ben volt, a mobilok elterjedésének őskorában. Nem is igazán volt, amire használnom, mert „fix” telefont eleve nem érte meg hívni róla, és mobilos telefonszám mindössze kettő darab volt elmentve. Az egyik apámé, akinek szolgálati telefonja volt, a másik a barátomé, akinek szülei vállalkozását hívhattam. Amikor a faterja megvette az első telefont a cégnek, éppen akciós volt az Alcatel, így kettőt is kapott, ebből örökölte meg az egyiket az én barátom.

Visszatérve az én nyugatról idevándorolt Siemensemre – a modellre már nem emlékszem –, az egy féltégla volt. Ugyan keskenyebb volt a téglánál, de a magassága megvolt hozzá.

Egy, a forradalom után nyugatra szökött ismerősünk hozta haza és adta nekünk. Kint már a „kiszuperált, kukás” kategóriába tartozott, itthon viszont menő high tech cucc volt.

Az elején leginkább csak zsebnehezékként szolgált, mert nem igazán volt, akit hívni. Igaz, hogy rövid időn belül terjedni kezdtek a mobilok, de a percdíjak továbbra is elérhetetlenek voltak a földi halandó számára, és az SMS-t arany árán mérték.

Aztán következett a három másodperces telefonálások kora. A szolgáltató nem számlázta a hívás első három másodpercét, ezért sokáig úgy beszélgettünk, hogy három másodperc után megszakítottuk a beszélgetést, így nem vette le az „egységet.” A mobiltelefon akkor újdonságnak számított, valaminek, amiről nem tudtuk, hogy miért, de úgy gondoltuk jobb lesz nekünk. Azóta a mindennapjaim elengedhetetlen eszköze lett.

Konekszról Dialogra drága

Van annak majd másfél évtizede, hogy az első mobiltelefonomat megvásároltam, az akkori barátnőmmel közösen döntöttünk úgy, hogy akkor legyen egy-egy készülékünk. Nem azért, hogy naponta többször felhívjuk egymást azzal, hogy „Merre vagy?”, illetve, ha moziban kicsöng, akkor köszönés nélkül tudjuk belemondani, hogy „Moziba'!” Akkoriban még volt mozi, sőt egyesek bátran kicsengették a készüléket, mert azt hitték, hogy nem gáz.

Nem akartunk túl drágát, de túl olcsót sem, ezért a középkategóriásnak számító Mitsubishi Triumot választottuk. Mai szemmel nézve vicces egy telefon volt, mert ha hívtak, akkor csengetett, volt kihúzható antennája, billentyűzetvédője, ami jó nagyot csattant, ha az ember azt akarta, hogy jó nagyot csattanjon.

Mobilcsecsemőkora traumával fűszerezve

Az utolsó középiskolai év volt az, amikor mi, kintlakók kerültünk hátrányba a suliban a bentlakókkal szemben. Nekik ugyanis vettek a szüleik mobiltelefont, hogy jobban tudjanak értekezni. A bioritmusos Philips volt a legmenőbb.

Mi maradtunk a postaládába dobott szerelmes levelekkel és a telefonfülkével, ha privát ügyeket akartunk intézni. Egyébként nem volt szükség mobilra, valahogy anyukánk el tudta mondani egyhuzamban, hogy mit kell a boltban venni, nem kellett százszor felhívnia, hogy „Jaj, a vajat elfelejtettem”.

A százpontos kérdésre, mely a 2000-es évek elejét annyira meghatározta „Te most hol vagy?”, a szomszéd néni, az eladó, az ismerős mindig meg tudta adni a választ. Láttuk Editkét a Bethlen negyedben a barátjával, barátnőjével tekeregni.

Na, de amikor egyetemista lettem, az akkori barátom ajánlására a kicsengetési pénzemből vehettem egy használt Siemens A 40-et. Sötétké volt, kerekded, és meg lehetett személyesíteni a képernyő elé behelyezett, kivágott képecskével. Mivel újságíró akartam lenni, stílusosnak gondoltam, hogy egy újságból legyen kivágva a „képernyővédő”.

Semmi extra nem volt rajta, már ami az applikációkat illeti. Legnagyobb bánatomra játék sem, ezért halálosan unatkoztam vele a hétórás vonatutazások alatt. A személyvonaton előszeretettel kapcsolták ki a villanyt, ez télen 17 órától 22 óráig tartó sötétséget jelentett, ami miatt hamarosan lecseréltem egy Siemens C 45-re. Arra a kifagyós kacsásra.

Na, de azelőtt még ellopták, és a titokban kötött telefonbérletnek volt köszönhető, hogy a rendőrség közbenjárására a telefon megkerült. A szüleim nem örültek. Sem a bérletnek, sem a lopásnak, és még kevésbé a C 45-nek. Talán ebben a „mobilcsecsemőkori traumában” rejlik az oka annak, – azon kívül, hogy mindig valami történik a kütyümmel, ráömlik a kóla, tisztítószer, elvesztem, illetve folyamatosan repülni tanítom őket, kevés sikerrel –, hogy azóta sem szívesen cserélek mobilt, csak ha nagyon muszáj.

Zappja fia

Zapp. Igen, Zapp volt az első mobilom. Nem igazán akartam én mobilt, de épp akkor költöztem le Bukarestbe, s kellett egy mobil, amin a főnököm bármikor megtalál. És kellett a net, ezért esett a választás a Zappra, akkortájt neki volt a legjobb mobilnet csomagja.

Csak annyira emlékszem, hogy volt neki egy 5 centis antennája. Utána már egyik telefonomnak sem volt antennája, ezt bánom picit, mert olyan könnyű volt az antennától fogva kivenni a zsebből a telót.

Machomobil kicsengetésre

Kicsengetési pénzből szereztem be az első maroktelefonomat. Egy osztálytársam szétnyithatós Motorolája tetszett meg. Sokat nem tudott, sms-t írni meg telefonálni lehetett, s ahogy az akkori székeleylendes reklámok mondták, ha hívtak, akkor csengetett.

Valójában nem azért kellett a másé, mert az nem az enyém volt, hanem azért, mert láttam a tévében hasonlót. Amikor édesanyám nézte a szappanoperákat, feltűnt, hogy a frissen vasalt, lenyalt hajú, dél-amerikai machóknak pontosan ilyen van, melléje pedig csajok is dukáltak. Ha nekik ilyen van, és menők, akkor nekem is ilyen kell – gondoltam magamban, és kifizettem a volt osztálytársam mobilját.

Hogy ezért, vagy sem, máig nem tudom, de gyorsan lett barátnőm, majd a telefon meghalt, és a kapcsolat is, de ez már egy másik történet, nem a telefonomé.

Te emlékszel az elsőre? Ha igen, írd ide hozzászólásban.